

I § 97, 2det Stk., er tilføjet Ordene: „naar Begæring derom fremkommer inden Ankefristens Udløb, og efter at der er givet Parterne og deres Sagførere Lejlighed til at ytre sig derom“.

Foruden den almindelige Bemærkning, at nærværende Kapitel *ikke* angaar Nærningernes Afstemning og Kendelser — Reglerne derom findes i §§ 287 ff. — skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer følgende bemærkes:

§ 94.

Ordene i Slutningen af 1ste Stk. „for saa vidt det modsatte ikke særlig er bestemt“ sigte til § 300.

§ 95.

Udkastet har nærmest holdt sig til den nugældende Terminologi, for saa vidt som det benytter „Dom“ i Betydning af den Afgørelse, hvorved Sagen bringes til Ende i den paagældende Instans, medens „Kendelse“ i Reglen betegner en Afgørelse, efter hvis Afsigelse Proceduren fortsættes, jfr. dog §§ 228, 328, 360, 365, 2det Stykke, og 372. Som Følge heraf vil der kun være Tale om Domme ved den dømmende Ret, derimod ikke ved Undersøgelsesretten (jfr. dog § 302). Udkastets Sondring mellem „Kendelser“ og „Beslutninger“ beror paa, at de førstnævnte altid skulle ledsages af Grunde, de sidstnævnte kun, hvor saadant undtagelsesvis er foreskrevet (jfr. saaledes § 157). I hvilke Tilfælde der er Grund til at forlange „Kendelse“, kan ikke angives ved nogen almindelig Regel. Kun saa meget kan siges i al Almindelighed, at der vil være Grund til at forlange Kendelse — altsaa en Beslutning — dels hvor der er Tale om Afgørelse af opstaaede Tvistigheder, dels hvor der, selv uden saadan, er Tale om at anvende visse i private Personers Retsgoder væsentlig indgribende Midler til Opnaaelse af Straffesagers Formaal (f. Eks. Fængsling eller Ransagning). Dette stemmer baade med Forholdets Natur og den gældende Ret, og kræves til Dels endog af grundlovsmæssige Forskrifter.

Bestemmelsen i Slutningen af Paragrafen er optaget efter Forbilledet i N. L. § 168, og det kan i Tilslutning til en Note i Getz og Hagerups Udgave af denne bemærkes, at en Kendelse i een Retning godt kan være at anse som procesledende og saaledes falde ind under den her omtalte Regel, samtidig med, at den i en anden Retning har en anden og videre Betydning, der ikke paavirkes af dens Om-

gørelse. Dette gælder f. Eks. om en Kendelse, hvorved det paalægges nogen trods fremsat Indsigelse at vidne. Bliver vedkommendes Vidnesbyrd senere overflødig, f. Eks. paa Grund af Tiltaltes Tilstaaelse, maa Retten kunne beslutte, at det ej afkræves, skønt den usvækkede Kendelse endelig afgør Spørgsmaalet om Vidnepligten og for saa vidt ej kan forandres af samme Ret. Omgørelse af en Kendelse maa selvfølgelig ske ved ny Kendelse.

§ 96.

Tilfælde af den Art, hvortil denne Paragraf sigter, findes i §§ 58, 59, 63, 337, 345, 351, 363 og 365.

§ 97.

At Reglen om Berigtigelsers Tilblivelsesmaade og Forkyndelse i Slutningen af 2det Stk. ikke angaar de i Paragrafens Begyndelse ommeldte Skrivfejl og lignende, har man søgt at give et skarper Udtryk ved at sætte den Del af Paragrafen, der begynder med Ordene „Fremdeles kan...“ som et selvstændigt Stykke.

Andet Afsnit.

Midler til Sagens Oplysning m. m.

Indledningsvis skal bemærkes, at Kommissionen dels har fundet det mest praktisk at give Forslagets Kapitler fortløbende Numre helt igennem, dels har ment at opnaa en simplere og mere overskuelig Ordning af Stoffet i nærværende Afsnit ved nogen Ændring i det tidligere Forslags Kapitelinddeling og Kapitelrækkefølge. Forholdet er i saa Henseende det, at:

nærværende Udkasts Kapitel XI (Vidner) svarer til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel II;
 Kapitel XII (Besigtigelse, Syn og Skøn) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel III;
 Kapitel XIII (Beslaglæggelse) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel I, 2den og 3die Afdeling;
 Kapitel XIV (Ransagning) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel I, 1ste Afdeling;